

Du är alltid lika vacker ...

"Du är lika vacker som alltid", säger jag. Jag sträcker fram handen, vill röra vid dig, men jag vågar inte.

Du svarar inte, utan bara skrattar. Jag blir både arg och glad. Arg för att du inte svarar. Glad för att jag alltid älskat ditt skratt. Dina ögon ser glada ut, förväntansfulla. Så som de såg ut när vi träffades. Vi var så lyckliga.

"Vet du", säger jag och försöker byta ämne, "jag har fått liv i ytterligare en del av kommunikationssystemet. Jag hoppas att vi snart kan kontakta jorden."

Återigen skrattar du, men inget svar.

Jag suckar och tittar ut från skeppet, i den svarta rymden där vi reser snabbare än någon människa gjort före oss. Blänket från stjärnorna får mig återigen att tänka på dina mörka ögon. Ofta reflekterade ljuset i dem på samma sätt.

"Snälla", säger jag och tar ett steg närmare. "Säg någonting. Vad som helst."

Fast jag vet ju redan att du inte kan svara. Du är bara en inspelning som går på repeat. Du var en av de första som dog, och jag är den sista överlevande på vår resa ut i rymden. Snart tar syret slut och jag kanske får möta dig igen.